18/01/2026

Μεγαλειώδης πανήγυρις του Αγίου Αθανασίου στην Στυλίδα

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό του Αγίου Αθανασίου στην πρωτεύουσα της Ανατολικής Φθιώτιδος, στην Στυλίδα ιερούργησε σήμερα ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών.

Οι Ιερές Ακολουθίες μεταδόθηκαν απευθείας από τηλεοράσεως, ραδιοφώνου και διαδικτύου.

Στο κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών, μεταξύ άλλων, ανέφερε:

«Έρχεται ο Χριστός και συναντά σήμερα τους δέκα λεπρούς, οι οποίοι παρά το γεγονός ότι στέκονταν πόρρωθεν, μακριά, ο Χριστός τους πλησιάζει, πλησιάζει στην ασθένεια τους, την δυσκολία τους. Ήδη γκρεμίζει το πρώτο στερεότυπο. Το στερεότυπο του στιγματισμού, της κοινωνικής περιθωριοποίησης.

Και δεν μένει μόνο σε αυτό, αλλά ο ιατρός των ψυχών και των σωμάτων ημών, ο Χριστός θεραπεύει αυτούς τους ανθρώπους και δεν τους χαρίζει μόνο τη σωματική υγεία, αλλά κυρίως τους χαρίζει τη δυνατότητα να επανέλθουν στην κοινωνία, τη δυνατότητα να επανέλθουν στις σχέσεις τις διαπροσωπικές, τη δυνατότητα να ενσωματωθούν και πάλι στον κοινωνικό ιστό, που ίσως τελικά είναι το ωραιότερο δώρο της ψυχικής, πνευματικής και σωματικής υγείας.

Όμως μας επιφυλάσσει μία έκπληξη η παραβολή, μία έκπληξη την οποία την δοκιμάζουμε πολλές φορές στη ζωή μας και η οποία είναι οδυνηρή. Οι εννιά από τους δέκα εγκλωβίστηκαν, περιορίστηκαν μόνο στο γεγονός της σωματικής θεραπείας και δεν μπόρεσαν να δουν πέρα από αυτήν τα πιο βαθιά και τα πιο ουσιαστικά, τα οποία ήταν η αποκατάσταση της κοινωνικότητας, τα οποία ήταν η δυνατότητα να υπάρξουν μέσα στην κοινωνία ως ενεργά μέλη που επικοινωνούν ο ένας με τον άλλο.

Και μας παραθέτει λοιπόν ο Ευαγγελιστής ότι οι εννιά από τους δέκα εξαφανίστηκαν. Χάθηκαν. Δεν αισθάνθηκαν την ανάγκη ούτε καν με αυτόν που τους χάρισε τη δυνατότητα της κοινωνίας και της επικοινωνίας να του πουν ένα ευχαριστώ ή για να το κάνω λίγο πιο παραστατικό, δεν αισθάνθηκαν την ανάγκη αυτοί που λόγω της κοινωνικής περιθωριοποίησης δεν είχαν απολαύσει ούτε μία αγκαλιά να τρέξουν στην αγκαλιά του Χριστού, να Τον αγκαλιάσουν, να αγκαλιάσουν όλο τον κόσμο.

Και βλέπουμε αυτοί οι εννέα άνθρωποι να χάνονται, να βλέπουν τη θεραπεία ως μία ατομική επιβεβαίωση χωρίς να σκεφτούν ότι αυτή είναι μία δυνατότητα να ανοίξουν οι ορίζοντες της ζωής τους. Μόνο ένας, μας αναφέρει ο Ευαγγελιστής Λουκάς, επέστρεψε να ευχαριστήσει το Θεό, να αγκαλιάσει τον Χριστό, να πέσει στην αγκαλιά του Χριστού και να εκφράσει με τον πλέον εναργή και ενεργό τρόπο ότι πράγματι έγινε υγιής.

Αυτός ο ένας μας μάλιστα ήταν ξένος, ήταν αλλογενής, ήταν Σαμαρείτης. Έγινε τόσο καλά αυτός ο άνθρωπος, που όχι απλώς νίκησε το εμπόδιο της λέπρας, αλλά νίκησε το εμπόδιο της κάθε άλλου είδους λέπρας, γιατί και ο εθνικισμός μπορεί να γίνει λέπρα και ο φανατισμός μπορεί να γίνει λέπρα και η προκατάληψη μπορεί να γίνει λέπρα και όλες αυτές οι αγκυλώσεις και τα ταμπού μπορούν να γίνουν λέπρα, για να εμποδίσουν τις ανθρώπινες σχέσεις, την κοινωνία των σχέσεων. Ο άνθρωπος αυτός, που γύρισε στον Χριστό θεραπεύτηκε οριστικά, θεραπεύτηκε

ολιστικά, θεραπεύτηκε πραγματικά και αληθινά.

Και η παραβολή μας προσφέρεται για να θέσουμε και εμείς τα δικά μας ερωτήματα, να αναλογιστούμε ποια είναι η δική μας στάση απέναντι στα δώρα που μας προσφέρει ο Θεός. Ασφαλώς η θεραπεία από ένα πρόβλημα υγείας είναι δώρο, αλλά ο Θεός δεν μας δίνει μόνο τέτοια δώρα και σε μας ή σε όσους από εμάς θεωρούμε ότι είμαστε υγιείς κατά το σώμα μας, χαρίζει πάρα πολλά άλλα δώρα ο Θεός και δεν υπάρχει άνθρωπος, ο οποίος να μην έχει λάβει δώρα από τον Θεό πάρα πολλά, τα χαρίσματα τα οποία έχει ο καθένας, οι ικανότητες του, οι δυνατότητες του, όλα αυτά είναι δώρα που προσφέρει ο Θεός στον άνθρωπο και το ερώτημα είναι αυτά τα δώρα ο άνθρωπος θα τα κρατήσει σαν μια ατομική περιουσία, θα τα κρατήσει σαν μία άψυχη αποταμίευση σε ένα κλειδωμένο θησαυροφυλάκιο, σε μία θυρίδα που ενδεχομένως θα μουχλιάσουν, θα μαραζώσουν, θα χαθούν ή θα πάρει αυτό τα δώρα στα χέρια του για να τα κάνει αγάπη προς τον Θεό, να τα κάνει αγάπη προς το συνάνθρωπο. Να πάρει αυτά τα δώρα που έχει ο καθένας και να τα κάνει σχέση, κοινωνία, αλληλεγγύη, προσφορά αγάπης στον συνάνθρωπο.

Την απάντηση σε αυτό το ερώτημα μας τη δίνει με το παράδειγμά του ο Άγιος Αθανάσιος. Ο Άγιος Αθανάσιος τα δώρα που πήρε από τον Θεό στη ζωή του, την ευφυία του, την ανδρεία του, την οξύνοια του πνεύματός του, την οξυδέρκειά του, την έφεσή του προς τα γράμματα, όλα τα δώρα ανεξαιρέτως τα οποία πήρε από τον Θεό τα αντιπροσέφερε πάλι στο Θεό και τα δώρισε στον άνθρωπο, τα δώρισε στη διακονία της Εκκλησίας, στη διακονία των ανθρώπων, τα προσέφερε σε όλη την οικουμένη γι' αυτό και όλη η οικουμένη του καταθέτη ευγνωμοσύνη και αγάπη γι' αυτό και προστρέχει στη χάρη του, ζήτα τη βοήθεια του.

Ο Άγιος Αθανάσιος ακόμα και όταν υπέφερε ακόμη και όταν εσυκοφαντείτο ακόμα και όταν έπαιρνε το δρόμο της εξορίας ακόμα και όταν γευόταν την αδικία, ακόμη και τότε ευγνωμονούσε τον Θεό, γιατί οι άνθρωποι του Θεού ακόμη και το μαρτύριο το θεωρούν δώρο του Θεού. Για θυμηθείτε τον Απόστολο Παύλο «ὑμῖν ἐχαρίσθητὸ ὑπὲρ Χριστοῦ, οὐ μόνον τὸ εἰς αὐτὸν πιστεύειν ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ πάσχειν».

Το να υποφέρεις για την αγάπη του Θεού είναι τιμή και δώρο και δεν είναι κακουχία, δεν είναι κατάρα, δεν είναι καταδίκη. Το να υποφέρεις και να πάσχεις για την αγάπη αυτού που ανέβηκε πάνω στον Σταυρό για τη σωτηρία του κόσμου είναι ευλογία αληθινή και κατ' επέκταση το να θυσιάζεσαι για την κοινωνία στην οποία ζεις, το να θυσιάζεσαι για το μέλλον των επερχομένων γενεών, το να θυσιάζεσαι με αγάπη και να προσφέρεις τον εαυτό σου για κοινωνική δικαιοσύνη, για κοινωνική ισότητα, για ευημερία, το να θυσιάζεις τον εαυτό σου για την ελευθερία της πατρίδας σου, το να θυσιάζεις τη ζωή σου για να αφήσεις μία ευεργεσία στον τόπο σου, το να θυσιάζεις τις προσωπικές σου βλέψεις, τη

προσωπική σου ιδιοτέλεια, το προσωπικό σου βόλεμα για χάρη της οικογένειας σου, για χάρη των οικείων σου, για χάρη του τόπου σου, αποτελεί δώρο, αποτελεί ευλογία, αποτελεί ευγνωμοσύνη αυτού του ενός λεπρού που επέστρεψε στην αγκαλιά του Χριστού.

Αυτά τα μηνύματα μας τα στέλνει ο Μέγας Αθανάσιος σε κάθε εποχή αλλά και σήμερα που είναι πολύ εύκολο να απογοητευτούμε, είναι πολύ εύκολο να παραιτηθούμε, είναι πολύ εύκολο να κλειστούμε στον εαυτό μας. Πόσες φορές δεν έχουμε γνωρίσει στη ζωή μας την αγνωμοσύνη! Πόσους ανθρώπους δεν ευεργετήσαμε εκατό φορές κι αν στη μία φορά τους χαλάσαμε το χατίρι ξεχνούν τις εκατό και κρατάνε τη μια.

Αν μία φορά δεν καταφέραμε και δεν μπορέσαμε και αποδεδειγμένα πολλές φορές πάνω από τις δυνάμεις μας ξεχνούν όλες τις άλλες ευεργεσίες, γιατί παθαίνουν έναν περίεργο πνευματικό φονταμενταλισμό, μία εμμονή σε αυτό που έχει κολλήσει στο μυαλό τους χωρίς να βλέπουν ούτε τη μεγάλη εικόνα. Πόσο τραγικό είναι να κοιτάει κανείς ένα ξερό δέντρο σε ένα τεράστιο καταπράσινο δάσος. Πόσο τραγικό είναι κανείς να απομονώνει και να μη βλέπει ολιστικά και καθολικά τη μεγάλη εικόνα αλλά να χάνεται σε μία μικρό λεπτομέρεια ενός κάδρου».

Προ της απολύσεως ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών χειροθέτησε στο μυστήριο της πνευματικής πατρότητος τον Εφημέριο του Ναού, π. Απόστολο Κουτσοκέρα, καθώς και στο διακόνημα του Αναγνώστη τον κ. Γεώργιο Καραπατή, πτυχιούχο Θεολογίας.

Ακολούθησε πάνδημη μεγαλειώδης Ιερά Λιτανεία της εφεστίου Εικόνος του Αγίου Αθανασίου στους δρόμους της πόλεως μέχρι το κεντρικό μεγάλο λιμάνι της Φθιώτιδας. Στο τέλος της Ιεράς Λιτανείας, παρουσία όλων ανεξαιρέτως των αρχών του τόπου, απηύθυνε ευχαριστίες προς τον Σεβασμιώτατο, χαιρετισμό και ευχές προς άπαντας, ο Δήμαρχος Στυλίδος κ. Ιωάννης Αποστόλου.

© Δημήτρης Αναγνώ